

శత్రువు

జానకమ్మ ఆలోచిస్తూనే వుంది. ఒక రోజు కాదు... రెండు రోజులుకాదు వారం రోజులు గడిచిపోయాయి. గంటలు గడుస్తున్న కొద్దీ గుండె బరువెక్కుసాగింది. "ఇదిగో" పస్తానని చెప్పి వెళ్ళినవాడు ఇంతవరకూ రాలేదు. వస్తున్నట్టు కబురూ లేదు. ఎదురు చూస్తూనే వుంది. కళ్లు కాయలు కాస్తున్నాయి. ఆమె కొడుకు వచ్చే సూచనలు కనిపించడంలేదు.

బెడపై పడుకుని ఉన్న భర్త రాఘవరావువైపు చూసింది. మడతలు పడ్డ ముఖం. అతని వయస్సు అరవైపైబడి వుంటుందనే విషయం ముఖం చూస్తే ఇట్టే చెప్పేయవచ్చు. అతనికా నిద్రలేవలేదు. కాలుకి పెద్దబ్యాండ్జి వుంది. వెళ్లకీలా పడుకున్నాడు. కాలు కదిపేందుకు వీలు లేకుండా ఉంది.

ముచూసి జానకమ్మ మనసు ఆర్తమైంది. సరిగ్గా వారం జాల క్రితం రాఘవరావు బాత్రూమ్లో కాలు జారి పడ్డాడు. మోకాలు విరిగింది. హాస్పిటల్ చేర్చారు. డాక్టరు సిమెంటు కట్టు వేశాడు. రెండు నెలల వరకూ బెడమీద ఉండాలన్నారు. డాక్టరుకు కొంత ఫీజు ఇచ్చి మిగతా డబ్బులు తీసుకువస్తానని చెప్పి వెళ్ళిన కొడుకు ఇంతవరకూ రాలేదు. వార్డు రెంట్ కూడా కట్టలేదు. అతని జాడ కూడా లేదు.

డాక్టరు తనిఖీకొచ్చే వేళయింది. జానకమ్మ గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. "ఇదిగో... అదుగో..." అని ఇంతవరకూ కాలం వెళ్ల బుచ్చింది. కానీ ఈ రోజు ఏం చెప్పినా డాక్టరు వినడు. ఏం చేయాలో తోచడంలేదు. "వయసులో ఉన్నప్పుడు ఎన్నో బాధలు పడ్డాయి. ఫర్వాలేదు. కానీ ఈ ముసలితనంలో బాధలేమిటా భగవంతుడా" అనుకొంది మనసులో.

డాక్టరు పక్క వార్డుకొచ్చాడు. జానకమ్మ గుండె రుల్లు మంది. ఆందోళనతో ఏమీ తోచడంలేదు. కాలుకాలిన పిల్లిలా అటు ఇటూ తిరుగుతోంది. ఒళ్లంతా చెమటలు పట్టాయి. డాక్టరు వచ్చాడు. జానకమ్మ నిలుచుంది నేలచూపులు చూస్తూ. పేషంట్స్ తేరిపార చూసి "ఎమ్మా! మీ అబ్బాయి వచ్చాడా?" అన్నాడు.

జానకమ్మ తృల్లిపడి కళ్లజోడు సర్దుకుని "వస్తాడండీ" అన్నది వణికి గొంతుకతో.

"నేనడిగింది అది కాదమ్మా... వచ్చాడా? లేదా?" అన్నాడు రెట్టింది.

"రాలేదు బాబు!" అంది విచారంగా.

"సిమెంట్ కట్టువేసిన తర్వాత మందులు బాగా వాడాలి. లేకపోతే చాలా ప్రమాదం" అన్నాడు. ఫీజు ఇవ్వకపోవడం పేషంట్ కి ప్రమాదం అనే విషయాన్ని పరోక్షంగా చెప్పాడు. పేషంట్స్ తేరిపార చూసి అసహనంగా కదిలాడు డాక్టరు.

డాక్టరు వెంటవచ్చిన నర్సు మాత్రం కదలేదు.

"సిమెంటు కట్టుకట్టినందుకు డాక్టరు ఫీజు ఇవ్వలేదు. మీరు ఉన్న గదికి వారం రోజులుగా అద్దెకట్టలేదు. మీ అబ్బాయి వస్తాడే రాడే మాకు అనవసరం. సాయంత్రానికల్లా బిల్లు చెల్లించకపోతే పేషంట్ ని వరండాలో పడేస్తారు. తర్వాత మీ ఇష్టం" ఖండితంగా అంది నర్సు.

జానకమ్మ కళ్లనీళ్ళునిండా. దుఖం ఆపుకోలేక

పోయింది. భర్త పక్కనే బెడమీద కూర్చుని చిన్నగా ఏడుస్తోంది. రాఘవరావుకదిలాడు. కళ్ళు తెరిచాడు. జానకమ్మ కళ్లలో నీళ్ళుచూసి కంగారు పడ్డాడు. "ఎమ్మైంది జానకీ" అన్నాడు మెల్లగా.

"అబ్బాయి రాలేదండీ" అంది ఏడుపు ఆపి.

"అంతేగదా! ఆ మాత్రం దానికే ఏడుపెందుకు?"

"వాడిప్పుడు రాకపోతే ఎలాగండీ?"

"ఎవవుతుంది?" రాఘవరావు నుదురు చిట్టించాడు.

"సాయంత్రంలోగా డబ్బు కట్టకపోతే వరండాలో పడేస్తామని సీరియస్ గా చెప్పిందండీ నర్సు."

"వాళ్లు అలాగే అంటారులే..." మామూలుగా అన్నాడు రాఘవరావు.

"వాడు రాలేదు సరే... కనీసం కోడలుకూడా రాలేదు చూడండి."

"ఎందుకొస్తుంది... రోతనుబట్టి గుర్రమాను..."

అదంతే... ఎవర్నీ నిందించలేం..."

"తల్లీ... తండ్రీ... అనే బంధాలకు అర్థం ఏమిటండీ?"

"ఇంకా ఎక్కడున్నావ్ జానకీ... వాటి నిర్వచనాలెప్పుడో మారిపోయాయి. మంచికి, మానవత్వానికి విలువ ఉన్న రోజుల్లోని మాటలవి. ఇప్పుడు వాటి స్థానాన్ని డబ్బు ఆక్రమించింది. దానితో మానవతా విలువల నిర్వచనాలు మారిపోయాయి. మారుతున్న కాలాన్ని బట్టి మనమూ మారకపోతే మనుగడ సాగించలేము." ఉపన్యాసధోరణిలో అన్నాడు రాఘవరావు.

"చిన్నప్పటినుండి పెంచి పెద్ద చేశాం. విద్యాబుద్ధులు నేర్పించాం. వాడినో ప్రయోజకుడిగా తీర్చిదిద్దాం. ఇదంతా ఎందుకు చేసినట్టు?"

"అది నీ బాధ్యత..."

"తల్లిదండ్రుని చూడాలైన బాధ్యత వాళ్లకు లేదా?"

"ఉందని వాళ్లనుకోవాలి. ఈ కాలం పిల్లలు అలా అనుకోవడం లేదు. కాబట్టి మనం మారాలి. వాళ్లపై ఆధారపడటం మానేయాలి. అంతరిక్షంలో అడుగుపెట్టినా మన ఆలోచన

"ఏమిటో మీ మాటలు నాకేమీ అర్థం కావడంలేదు. మన మింత ఆపదలో ఉన్నామంటే కారణం వాడు కదూ?"

"వాడు కారణమా! అదేమిటి?!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"మీ కళ్ల అడ్డాలు మార్చమని మూడు నెలల నుండి చెబుతున్నా వాడు పట్టించుకోలేదు. పైగా ఖర్చుట. వాడికొడుక్కీ సైకిలు కొంటే ఖర్చు కాదా? వాడు అప్పుడే కళ్లడ్డాలు కొని వుంటే మీరు కాలుజారి పడేవారా? ఇంత ప్రమాదం జరిగేదా?"

"వాడన్నదీ నిజమే జానకీ. మనకింద పెట్టే ఖర్చుకి రాబడి ఉండదు. వాడి కొడుకు కింద పెట్టే ప్రతి సైకికి రాబడి ఉంటుంది."

"కన్నవాళ్ల క్రింద అయ్యో ఖర్చుకి లాభనష్టాలు చూడాలంటారా?"

"తప్పుడు జానకీ... లోకమంతా డబ్బుమయం అయిపోయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో పెట్టే ప్రతి సైకికి రాబడి చూస్తారు."

విధానం మారలేదు. ఈ విషయంలో మనం పశుపక్ష్యాదుల్ని చూసి నేర్చుకోవాలి. అవి మనలాగే పిల్లల్ని పెంచి పెద్దచేస్తాయి. రెక్కలు వచ్చి పిల్లలు ఎగిరిపోతే మా సంగతేమిటి అని అడగవు. బాధపడవు" చెప్పడు రాఘవరావు.

"పిల్లల్ని చిన్నప్పుడే వదిలేశామా?"

"వదిలి వేయలేం. అది మనగొప్ప కాదు. మనకు తెలియకుండానే కొన్ని పనులు చేస్తాం. ప్రకృతి మన చేత అలా చేయిస్తుంది. చెట్టుకు చిగురుటాకుమీద ఉన్న శ్రద్ధ పండుటాకు మీద ఉండదు. సృష్టి తన కార్యక్రమ నిర్వహణలో అవసరమైన దానిని ఉంచి, అనవసరమైన వాటిని నిర్లక్ష్యముగా తొలగించుకొంటూ పోతుంది. అది ప్రకృతి ధర్మం..."

భర్త ఎంత చెప్పినా జానకమ్మ మనసులో ఏదో వెలితిగా వుంది. "మనం పుత్రుడు అనుకున్నాం గాని వాడు మనకి శత్రు వండీ!" అంది ఉన్నట్టుండి ఒకేసారిగా.

రాఘవరావు చిన్నగా నవ్వాడు.

"శత్రువు వాడుకాదు జానకీ. మన వార్షికమే మనకు నిజమైన శత్రువు. వార్షికం రాగానే మన కాళ్ళూ... చేతులు... ఒక డేమిటి శరీరంలో అన్ని భాగాలు ఎదురుతిరుగుతాయి. చెప్పి

బి.వేణుగోపాలరావు

